

Odvaha a povznesení.

(k zamyšlení)

Kdo by nechtěl být odvážný při setkání s lidmi, při čelení životním situacím, při prosazování svých snah a postojů, či při obraně potřeb svých i potřeb svých bližních. Avšak přináší ona odvaha také povznesení, tedy radost a niterné zesílení anebo jen nekončící řetěz dalších nelibých souvislostí ba dokonce odmítavé postoje bližních a vlastní roztrpčenost?

Odvaha se obvykle přiřazuje vojákům na různých bojištích at' už v nespravedlivých válkách nebo při bitvách obranných. Ale jen málokdy se při tom bere do úvahy, že před bojem zpravidla tito vyzbrojení lidé užijí omamně či podněcující látky či jsou nepřírozeně vydrážděni ke vzteku nebo i k „bezhlavému“ otupění jejich strachu.

Avšak pravá odvaha je něco jiného. Vždy přináší jasné povznesení. Přesněji, živoucí odvaha, jejímž zdrojem je niterná síla a odhodlání člověka, se zákonitě magneticky spoluzachvíváním spojuje s vyššími silami všehomíra, čehož důsledkem je povznesení nejen mysli člověka, ale i zákonitě požehnání jeho činů z nezměrných proudů života.

Samo slovo „odvaha“ promlouvá touže řečí. Tedy „od_váhy“, „od tíže zemské“. Ale eliminace tíže zemské je totéž co povznesení. Nu a může tížit i svědomí, nedořešený problém, konfliktní situace, nenaplněná touha, strach, nemoc a odloučení, nejen tedy věci přímo hmatatelné či viditelné. Nakonec, i nemoc je jen důsledek nepřiměřené tíže, především v disharmonii tělesných sil a nedostatku posilujících proudů života v orgánech a často i důsledků tíže osudových vin.

Vraťme se k pojmu odvaha a dějům s tímto pojmem souvisejících a užitečných. Neboť skutečná odvaha je právě to, co dnes chybí drtivé většině nás lidí k funkčnímu procitnutí a vědoucím putováním pozemským životem a následně i vědomým přechodem vlastního života na svět „onen“.

Aby mohl být člověk odvážný, musí být nejprve vědomě vyvážený. Vyvážený nejen ve své vlastní osobě, ale i ve vztazích k vlastnímu okolí. A vyvážený ve vnitřní touze. Ovšem být živě vyvážený, v tom se člověk musí nalézat a nalézt! Což je i ono Masarykovo: „*kdo a co jsem já a proč žiji...?*“ Zde ale nepomůže žádná školní učinnost, žádná rada ani tisíce knih, nýbrž jen vědomé prožívání, čehokoli a kdykoliv. Jednoduše, usilovat se vždy „být při tom“, být vědomě u síly (proto úsilí). Žel tomuto úsilí stojí v cestě velká překážka. Tou je domnělá hodnota našeho milého a léty budovaného „já“ s jeho způsoby uvažování a návyků, jež téměř vždy mění podstatu a jistým nátlakem i „záměr“ přítomného prožívání. Jedná se totiž o dílčí přivlastnění a oddělení se okruhu prožívání svým způsobem, nikoli o úsilí přítomně a otevřeně prožívat a nechat se pronikat ryzí niterností.

Totíž vlastnit prožívání znamená vědomě si „držet“ souvislosti prožití určitých podnětů minulými prožitími a podle toho pak posuzovat a realizovat „vlastním násilím“ každý přicházející další podnět. Říká se tomu zkušenost, také vzorec chování, zvyk anebo jen mínění.

Ano, zkušenost je výborný nástroj života, v ryze pozemských věcech, ale co se týká hodnot niterného a vyššího života, je zkušenost velkou překážkou. Neboť platí zde vážná zákonitost vesmíru vyslovená již před tisíciletími Herakleitem: „...*dvakrát nevstoupíš do stejné (téže) řeky!*“. Zajisté je míněna „řeka života“.

Dnešní civilizační poznání a způsob života vede člověka k velké pohodlnosti, neboť je v mnoha ohledech veden a příliš často tlačěn zkušenostmi a stupněm poznání jiných, ba dokonce veden k podřízenosti a cílenému konzumu. A tak jako „*mlýnská chasa je časem netečná ke klapotu mlýnského kola*“, tak je i civilizovaný člověk postupně uzpůsobován, aby uvěřil a pohodlně žil podle toho, co je mu předkládáno. Než, tak jako tělo potřebuje rozmanité jídlo, osvěžující pití a čerstvý vzduch, podle potřeb zdravého těla a chuti k životu, tak i jeho jemné nitro potřebuje k životu rozmanitost vjemů, podnětů a prožívání. Potřebu žít a formovat se v proměnách bytí.

Jak velká je nepoučitelnost nás lidí, obyčejných i těch dnes uctívaných, když si uvědomíme, že každá civilizace, v známé historii lidstva, vždy narazila na sebe samu a uvadla a rozpadla se, aby na úpadku a troskách následně vybudovala civilizaci novou a ... opět v podstatě stejnou. Děje se tak proto, že ony trosky jsou především lidské chyby a provinění, jež se znovu rozrostou. Nemaje ale podporu proudů skutečného života, nakonec se zase nafouknutou neduživostí zhroutí. Hold, z bodláčí vyroste opět jen bodláčí. Totiž jací lidé, taková civilizace. Je-li civilizace vlastní vůlí oddělena od proudů života, stejně jako většina jejích produktů, tak je na tom stejně i každý občan, člověk, jenž je její součástí. Přičemž právě oddělení jakéhokoli produktu, stejně i bytosti, od proudů života je zatěžující odpad. Samozřejmě, uvedené se týká mnohem více jemnějších, přesto podstatných částí života jako celku.

Lidský způsob a myšlení již dlouhý čas odděluje lidi od vyššího stupně prožívání, tím však chybí sounáležitost s bytím. Přichází-li podnět z jemnější úrovně života, tak civilizovaný (ustaraný, zakalený a niterně mdlý) člověk nemá způsobilý nástroj ke spoluzachvívání se s hodnotou a smyslem tohoto podnětu a strhává jej do svého zažitého způsobu, aniž by si toho byl často vědom. Tím ale zůstává to jemnější, niterné, neuchopeno, trvale hladové a proto mdlé. I pojem svědomí zůstává jen slovem, kterému je přiřazena povrchní představa hrané úctyhodnosti a občanské cti.

Člověk se v průběhu tisíciletí oddělil od nezměrných proudů rozmanitých tvůrčích sil kosmu, přírody, rodné krajiny a stal se téměř nezpůsobilým pro život v nich, pro vlastní vědomý vývoj, pro vlastní smysl života a povznášející radost z něj. Zůstala mu už jen možnost s tím něco udělat a to skrze nouzi vlastního odpadu anebo těžkými životními otřesy. Potřebuje k tomu znovu odvážně aktivovat vnitřní živé světlo a pravé vědění o souvislostech života.

Jen *niterné světlo (1)*, *prožívání (2)* a *živé vědění (3)*, jsou klíče k pravé odvaze a souvisejícím nahlížení, činění a povznesení. Neboť odvaha proudí z živého přesvědčení o správnosti věcí. Pak je účinek každého rozhodnutí vždy tvůrčí, povznášející a posilující.

Co je tím vnitřním světlem a jak jej lze vnímat a užívat? Daly by se k tomu použít slova duch, duše a tělesno. Ale kromě viditelného tělesna a jeho fyziologie jsou slova jako duch a

duševno již více staletí přitlačena k zemi a přiřazena úplně něčemu jinému, než k tomu, k čemuž se kdysi v moudrosti života zformovaly. Duševno je přiřazeno medicínské psychologii a jednostranné psychiatrii, duchovno pak rozumovému intelektu a jeho produktům, náboženstvím a jejich představitelům, a různorodým směrům vyznání. Dokonce i strašidlům. Tím se samozřejmě ztratilo spojení a kontinuita i se živoucími hodnotami z vědění minulosti, kdy i mnohé báje a pověsti jsou zpracovány a chápány jako naivita a nevědomost našich předků.

Skutečné vnitřní světlo, bez kterého člověk nemůže žít a které dnes jen doutná v každém člověku, nelze přímo „rozdmýchat“ tím, že to právě hledající chce, ale jedině tím, že mu vytvoří „prostor“. K tomu však potřebuje pozemský časoprostor. Tedy místo v přehršlí podnětů života společnosti, místo, kdy si může v nadhledu srovnat vše dle skutečné hodnoty pro potřebu života. Ne podle své vědomé vůle, ale pod zorným úhlem procitnušího niterného světla. Prožité emoce, myšlenky a rozhodnutí posledních hodin a dnů. Tedy dát jim prostor a připustit, že mají úplně jiný smysl, svůj smysl, ne ten, který jim dosud přiřazovalo navyklé každodenní uvažování a rozhodování. A také připustit, že vše je živoucí a v proměnách, jak uvedl i Herakleitos. Neboť ani žádný den není tentýž jako předešlý či přicházející.

Opět zde, žel, naše vnímání naráží na sebe samo. Neboť tím místem nemusí být zrovna osamocení daleko od lidí, či pobyt v kostelích a chrámech, ale je jím prostá modlitba. Nikoli odříkávání naučených slov, ale mnohem více hledání a vnímání spojení ve vhodném čase. Spojení čisté niterné touhy s živoucí krásou a čistotou oblohy, dne, krajiny... a třeba i nepatrný podnět při vnímání „pachtění se“ nepatrných tvorečků v trávě u nohou. To vše pozvolna samo sebou a v němém úžasu pozvedá sílu vnitřního zraku k nezměrné tvůrčí moci Prozřetelnosti... ve vděčné díky za to, že člověk smí... Tehdy se mocněji probouzí vnímání a vnitřní jas vidí mnohem dále a živěji, než tomu bylo ještě před minutou, hodinou a dnem. Vidí záznaky života a zároveň se v něm formuje odvážné rozhodnutí, být hoden a prospěšný této dokonalé smysluplnosti a intimní kráse.

V tomto světle je pak i jedno z „příkázání Shůry“ ... *pomni, abys den sváteční světil...* mnohem jasnější, protože je to nezbytná potřeba pro vnitřní rozvoj a tedy skutečnou ušlechtilost člověka. Moc to místa, kde se živoucí nitro v člověku nachází ... ono *genius loci* (duch místa).

Snad drobný příklad, jenž ale může pomoci osvětlit souvislost živé minulosti pro dnešní dny. Příběh Archiméda a „jeho“ zákona: *„Těleso ponořené do kapaliny je nadlehčováno silou, která se rovná váze kapaliny tělesem vytlačené“*. Našinec při tom vidí vodu a těleso, které na ní plave a je nadlehčováno jistou silou anebo klesá ke dnu. Nu a k tomu si ze školy pamatuje příběh Archiméda, velkého učence starověku, který se kdysi koupal ve džberu. Při koupeli si všiml vzestupu hladiny či přetečení koupele a dal si to do souvislosti s věcmi, kterými se právě zabýval. Archimédes pak údajně běhal zcela nahý syrakuskými ulicemi a volal *„heurékááá!“*

Sice zábavný příběh, ale to podstatné pro lidské poznávání tu naprosto chybí. Tím je děj, který Archimédes prožil v koupeli, děj niterné odvahy a povznesení, jež vedly k vnitřnímu nahlédnutí do proudů života, za „obzor vnímatelných událostí“. Totiž nic se neděje bez dokonalého a neposunutelného řádu života. Ani vynalézání.

Kdo se koupe v teplé vodě, často se úplně vytratí do jistého blaženého stavu, případně i usne. Při tomto „mezistavu“ není člověk vázán rozumovým prožíváním a jako by se jeho denní vědomí vytratilo. Tím však vznikl „prostor“ pro uplatnění vyzařování nitra a vnitřní zrak mimosmyslově nahlíží do jemnějších úrovní živě obklopujících „snícího,“ člověka. Vzniká spoluzachvívání se a tím „propojení“ vnitřního světla se stejnorodými proudy života, kde je ale „zakotveno“ řešení. Toto propojení se projeví jako zesílený záblesk, jež vede k vědomému procitnutí a zároveň v denním vědomí zůstává prožitá projekce tohoto záblesku. Člověk otevře oči a z úst se mu v úžasu vyřine „aháá“. Archimedovi, tehdy, nadšené „heurékááá!“, neboť se na chvíli vynořil světlem svého nitra nad „hladinu“ všedního omezení, do světa příčinného – kde uzřel skutečnost a řešení.

Žel, niterné zření zhusta chybí dnešnímu vědění, nejen v osobním životě, ale i v právu, v umění, ve vědách, neboť vše „pokrokové“ je postaveno na tom, zda člověk dohlédne dále technikou mikroskopů či teleskopů a svou uchopenou učeností.

Úplně stejné zákonitosti bytí jsou spojeny se sny. Hodnota prožitého snu je dána tím, co při probuzení uvnitř vnímáme, cítíme. Rozum byl z velké části vypnut, žilo něco jemnějšího smysly neviditelného a máme z toho vnitřní dojem. Což je dojem z prožití světa jemnějšího, mimosmyslového. Pokud jsem spokojen z dojmu, ze snu, jsem ve vyváženém stavu, mám-li povznášející prožití ze snu, odvaha jen živá, neboť prožití bylo prozářeno a povzneseno v důsledku síly vnitřního světla. Pokud byl ale sen tíživý a potměšlý, je stav nitra nevyvážený, mdlý a neschopný vetkaní se (**vpředení**) do vyššího stupně vibrací (vyzařování to forem příčinných světů) a prožívá vibrace nízké, potměšlé omezující a tížící.

Podobnost tohoto dění se týká i odcházení z pozemského života. Vybavování z tělesné schránky se řídí stavem nitra a jen z části stavem tělesné schránky a stavem okolí. Je-li nitro světlé, silné a živoucí vede neomylně dále a výše do světa příčinného, je-li mdlé a slabé je odcházení a vybavení z těla hodně tíživé, strnulé neboť pud sebezáchovy rozumu se drží zuby nehty, čemuž nezřídka „pomáhá“ nevědomé okolí.

Mějme stále na paměti, že jen „*odvážnému štěstí přeje*“, což je totéž jako - „vnitřní síla je posílena a povznesena stejnorodou silou z pokladnice Prozřetelnosti“. Neboť, kde není vnitřní moc, tam nemůže být ani štěstí.

A jsme-li stále ještě dosti zasaženi soudobým míněním a materialismem, tak je pomáhající si uvědomit, že každý náš stroj má vždy nějaký účel a smysl a žádná součástka není zbytečná, ani navíc. Připustíme-li tedy, že i náš svět je ohromný, velký a úžasný stroj „nějaké“ Vyšší Moci, proč by pak měl být člověk zbytečný a nepotřebný a jeho svědomí jako něco navíc...?

Nuže, odvážně vpřed je smysluplné a povznášející, Prozřetelnosti „milé!

V Komni 20.12.2020